

„Hra **Slečna Jairová** mě nadchla už v polovině 90. let, kdy jsem měl možnost se seznámit s první verzí překladu Tomáše Kybala,“ uvádí **dramaturg Štěpán Otčenášek**. „Nejde o běžný repertoárový kus, už jen spojení pašijí a karnevalu je dost nezvyklé, i když typicky ghelderodovské. Pašije byly jeho stálým a utkvělým tématem, zpracoval je v mnoha hrách a na mnoho způsobů. Jako lidové divadlo i jako skutečné, vážné drama, pro loutky i pro živé herce, v poloze vážné i groteskní. Někde zachovává základní pašijový příběh, jinde, jako právě u **Slečny Jairové**, rozvíjí nějaký dílčí, vedlejší motiv. Zde je to epizodní novozákonní příběh o vzkříšení mrtvé dcery Jairovy. Samotné pašije tu probíhají jakoby v pozadí, za zdí Jairova domu kdesi na periferii. Děj hry je situován do Flander - možná jde konkrétně o Bruggy - a rozvíjí se v několika časových rovinách. Je tu čas biblický, čas středověkých Flander a zároveň současnost. Minulost splývá se současností, realita s fantazií, posvátné s parodickým. Celá hra je hlubokým existenciálním zamyšlením nad smrtí a vzkříšením, bytím a nebytím. Přitom Ghelderodovo divadlo rozhodně není divadlem literárním, je to plnokrevné divadlo instinktů a bohaté vizuality. Jeho průvodními znaky jsou vášeň, krutost a drsný, groteskní humor.“

„V této hře je spousta věcí, kterým jsme při prvním seznámení nerozuměli a možná jim dodnes nerozumíme,“ dodává **režisérka Hana Burešová**. „Je tu množství tajemných náznaků a spojení jak s pašijovým příběhem, tak s celou historií lidstva, které se nám třeba ještě nepodařilo odhalit. Je to hra jedinečná svou atmosférou i tím, jak spojuje zdánlivě nespojitelné věci – posvátné a parodické či groteskní, takže z toho vzniká travestie nebo až maškarní škleb. V závěru pak propuká jakási divná apokalypsa, kterou ovšem příběh nekončí. Nepoučitelné lidstvo se zase řítí dál. Ghelderode klade řadu závažných otázek, přestože se vyjadřuje loutkovitě, směšně, přehnaně teatrálně a podobně. Tím chci říct, že **Slečna Jairová** je zároveň komedie, velmi dobře vystavěné divadlo, které má čtyři pěkně rozložené dějství, jež svou stavbou připomínají operu.“

Autorem scénické hudby je častý spolupracovník Hany Burešové **Vladimír Franz**: „Moment společnosti, která je přezrálá – a je ráda, že je přezrálá – není nic nového. Ambivalent mezi mystériem a groteskou je také všudypřítomný. Pakliže odmyslíme hojivý faktor času, jakákoli cesta k transcendentnu ve svých některých reáliích je krutě groteskní. Je to vymknutý svět, který ve třech dějstvích zdržuje napětí a teprve v posledním se pustí ze řetězu a jsou to srázy, někdy velmi kruté a tímto způsobem je pojmenován svět. Prostředky – tentokrát sbor, ale ne madrigalový. Nástroje nikoliv tradiční – niněry, sitár, indické misky, gongy, harfičky, pastýřské trouby... ale všechno působí dojmem elektronického zvuku. Pakliže mi byla půl roku neustále předhazována otázka, jak zúročím prezidentskou kampaň, tak tady je první vlaštovka: toto je zpráva o prezidentské kampani – částečně mystériem, ale hodně groteska.“

Titulní roli Blandiny Jairové hraje **Magdalena Zimová**: „Pro mě je velmi zajímavé právě spojení vysokého a nízkého, to, co obsahuje středověké divadlo, které mě vždycky zajímalo. A u mojí postavy Blandiny se to ještě navíc mísí s jakýmsi bezčasím mezi životem a smrtí, kdy člověk ztratí i povědomí o tom, co se sluší a jak by se měl chovat, jak vlastně vypadá reálný život.“